

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1171/2020
24.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац, Драгане Маринковић, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Високог савета судства, Привредног суда у Сомбору, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Суботици, ради новчаног обештећења, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж рр 265/19 од 13.09.2019. године, у седници одржаној 24.06.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж рр 265/19 од 13.09.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж рр 265/19 од 13.09.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П рр 518/18 од 13.03.2019. године, делимично је усвојен тужбени захтев тужиље и обавезана тужена да јој исплати на име новчаног обештећења због повреде права на правично суђење у разумном року износ од 400 евра са законском затезном каматом почев од 13.03.2019. године као дана пресуђења до коначне исплате у динарској противвредности на дан исплате према средњем курсу НБС. Тужбени захтев преко досуђеног износа па до тражених 3.000 евра са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате у динарској противвредности на дан исплате према средњем курсу Народне банке Србије одбијен је као неоснован. Обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гж рр 265/19 од 13.09.2019. године, ставом првим изреке, жалба тужиље је делимично усвојена и првостепена пресуда у делу одлуке о трошковима поступка преиначена на тај начин што је обавезана тужена да тужиљи поред досуђеног износа исплати још 13.500,00 динара на начин и под условима као у првостепеној одлуци, док је у преосталом побијаном одбијајућем делу одлуке о главној ствари и непреиначеном делу одлуке о трошковима првостепена пресуда потврђена, а жалба тужене одбијена. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужилца је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права на основу члана 404. ЗПП.

Применом члана 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се ревизијом не би могла побијати, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиље за новчано обештећење због повреде права на суђење у разумном року. Побийана одлука о тужбеном захтеву донета је уз примену материјалног права које не одступа од примене права у одлукама Врховног касационог суда у предметима са тужбеним захтевом и чињеничним стањем као у овој правној ствари. Одлука о висини накнаде у овој врсти спорова зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају, што значи да различита висина досуђене накнаде не представља неуједначену судску праксу.

Имајући ово у виду, Врховни касациони суд налази да у овом предмету нису испуњени услови, из члана 404. став 1. ЗПП, за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за одлучивање о ревизији ради новог тумачења права, разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни ради уједначавања судске праксе, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба ради накнаде штете због повреде права на суђење у разумном року поднета је 29.10.2018. године. Вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде је 2.600 евра у динарској противвредности.

По члану 27. став 1. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ број 40/15), независно од врсте и висине тужбеног захтева у поступку пред судом, сходно се примењују одредбе о споровима мале вредности из закона којим се уређује парнични поступак, а ставом три истог члана, прописано је да ревизија није дозвољена. Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, а одредбом члана 479. став 6. тог закона, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Како је побијаном одлуком одлучено у поступку по тужби за новчано обештећење, у коме је према члану 27. став 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року, искључено право на изјављивање ревизије, то је ревизија тужиоца недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа
судија**

Звездана Лутовац,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић